

Landet, end det i Regelen bliver. Der staar dér at læse om denne Kommissions Arbejde og om, hvad den har lært paa Rejsen til England. Rejsens Lære er, siger Medlemmerne af denne Kommission, at Fisk som Næringsmiddel kan anvendes i langt højere Grad, end den er blevet hidtil, i alt Fald i Tyskland. I England bruges der 40—50 Pund Fisk aarlig pr. Hoved, i Tyskland kun 5 Pund. For Danmarks Vedkommende har jeg ikke kunnet finde bestemte Tal for det, men vi bruger aabenbart meget mindre Fisk end i Tyskland. Paa Rejsen har de set, hvilken mægtig Værdi det tyske Havfiskeri rummer, skriver de i Beretningen, og de arbejder paa en fuld Udnyttelse af Fiskeriet i Folkeernæringens Tjeneste og paa at udvide Trafikmidlerne ved Cuxhafen, saaledes at man kan faa et endnu mere udvidet Fiskeri dernede. De henviser for øvrigt til, at Grimsby Havn, som i sin Tid blev bygget af et privat Jernbaneselskab, der i 3 Aar betalte Fiskens Fragt til London, i 1851 havde 6 000 Indbyggere, men at den nu har 82 000, hvoraf de 75 pCt. arbejdede ved Fiskeri. Danmark er jo meget bedre beliggende for et saadant Storfiskeri end Cuxhafen og Landene længere Syd paa, og Danmark har bedre Adgang til de store Fiskemarkeder baade i Tyskland og i England. Vi vilde kunne faa store Muligheder for at skabe en Industrialisering af Fiskeriet, saaledes at der blev en betydelig Beskæftigelse for de arbejdsløse.

Nu siger man mærkeligt nok, at der ikke kan laves et saadant Storfiskeri her i Landet, for Fiskerne er selvstændige Folk, som ikke vil gaa ind i noget, hvor de skal arbejde mere eller mindre som Lønarbejdere. Med denne Selvstændighed er det imidlertid saa som saa. Jeg har aldrig hørt Mennesker tale saa meget om Statstilskud som Fiskerne; de holder aldrig et Møde eller en Generalforsamling, uden at Statstilskud er baade Alpha og Omega, baade det første og det sidste, og man kunde for saa vidt godt tro, de var udmærkede Socialdemokrater alle sammen, de giver i hvert Fald ikke Socialdemokraterne noget efter i Retning af at forlange Statshjælp. De faar jo ogsaa Statshjælp i ret stort Maal, men dog ikke i nær saa stort Maal, som de gerne ønsker det. Det er med god Grund, de ønsker det, thi Fiskerne er i høj Grad afhængige af Kapitalen, saaledes som alle andre Arbejdere er det; Kapitalen er over dem, ikke blot under Form af Statshjælp, men private

Kapitalister er ofte Redere for dem, og Resultatet er, at de maa aflevere en stor Del af deres Udbytte til disse Redere, altsaa til den private Kapital og til Leverandøren.

Fiskerne er altsaa slet ikke de selvstændige Mennesker, som man tænker sig, det kan i bedste Fald kun være Kutterejeren, den ene Mand, som ejer Baaden; thi de andre, de saakaldte Partsfiskere, som arbejder sammen med ham, er ikke Selvejere og faar intet Udbytte af Statshjælp, de adskiller sig ikke fra andre Lønslaver undtagen derved, at de aldrig kender Lønnens Størrelse før bagefter, naar Fisken bliver vurderet. Ja, saa adskiller de sig ogsaa noget fra andre Lønarbejdere derved, at de allerede i 40 Aars Alderen bliver skudt ud og ikke kan være med længere, de bliver meget tidligt ude af Stand til at tjene deres Brød ved Erhvervet.

Det kan altsaa ikke gaa dem værre, hvis de tjente et stort kapitalistisk Selskab, som arbejdede paa almindelig industriel Vis, end det gaar dem som Lønslaver for Kutterejerne, tværtimod, jo større Forholdene bliver, des mere rationelle og rimelige bliver de i Regelen ogsaa.

I hvert Fald, hvis disse Mennesker vil blive ved at fiske paa samme Maade som hidtil, vil jo ingen hindre dem deri, selv om vi faar et mere søgaaende Fiskeri, thi der er Folk nok paa Vestkysten; der er, som den Brevskriver, jeg nævnte før, siger, 11 000 unge, raske Mennesker, Gaardmandssønner paa Vestkysten, hvor Mandfolkene efter det ærede Medlem Hr. Fraenkels Mening findes, som er parate til at gaa ud paa Storfiskeri.

Men til dette bør de altsaa have Statshjælp, ligesom de har faaet det til det øvrige Fiskeri; det er ikke nogen Nydannelse, der er Tale om, Fiskerne har hele Tiden faaet Statshjælp til Anskaffelse af Kuttere, Redskaber og meget andet. Og det er ikke andet, Storfiskeriets Venner forlanger. I hvert Fald kan det ikke vedblivende gaa paa den Maade, at man intet gør for at sætte Hjulene i Gang og faa Beskæftigelse til de 50 000 eller 70 000 arbejdsløse, hvor mange der nu bliver i Vinter, det maa dog efterhaanden komme dertil, at vi faar disse Mennesker beskæftigede. Og den bedste Maade at gribe det an paa er dog vist at gaa i Gang med et Storfiskeri med den dertil hørende Industrialisering; i hvert Fald gaar man ikke derved i Vejen for